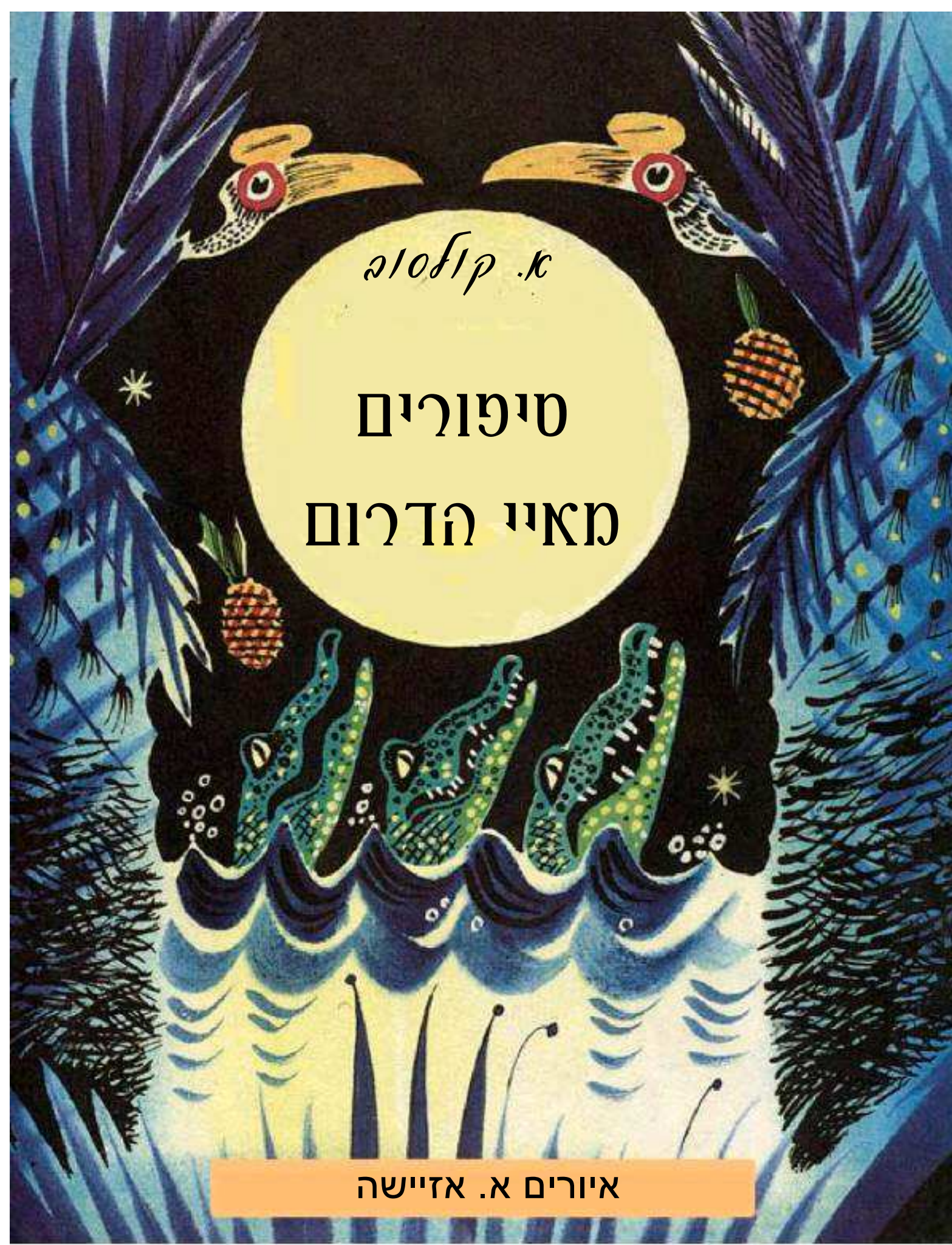
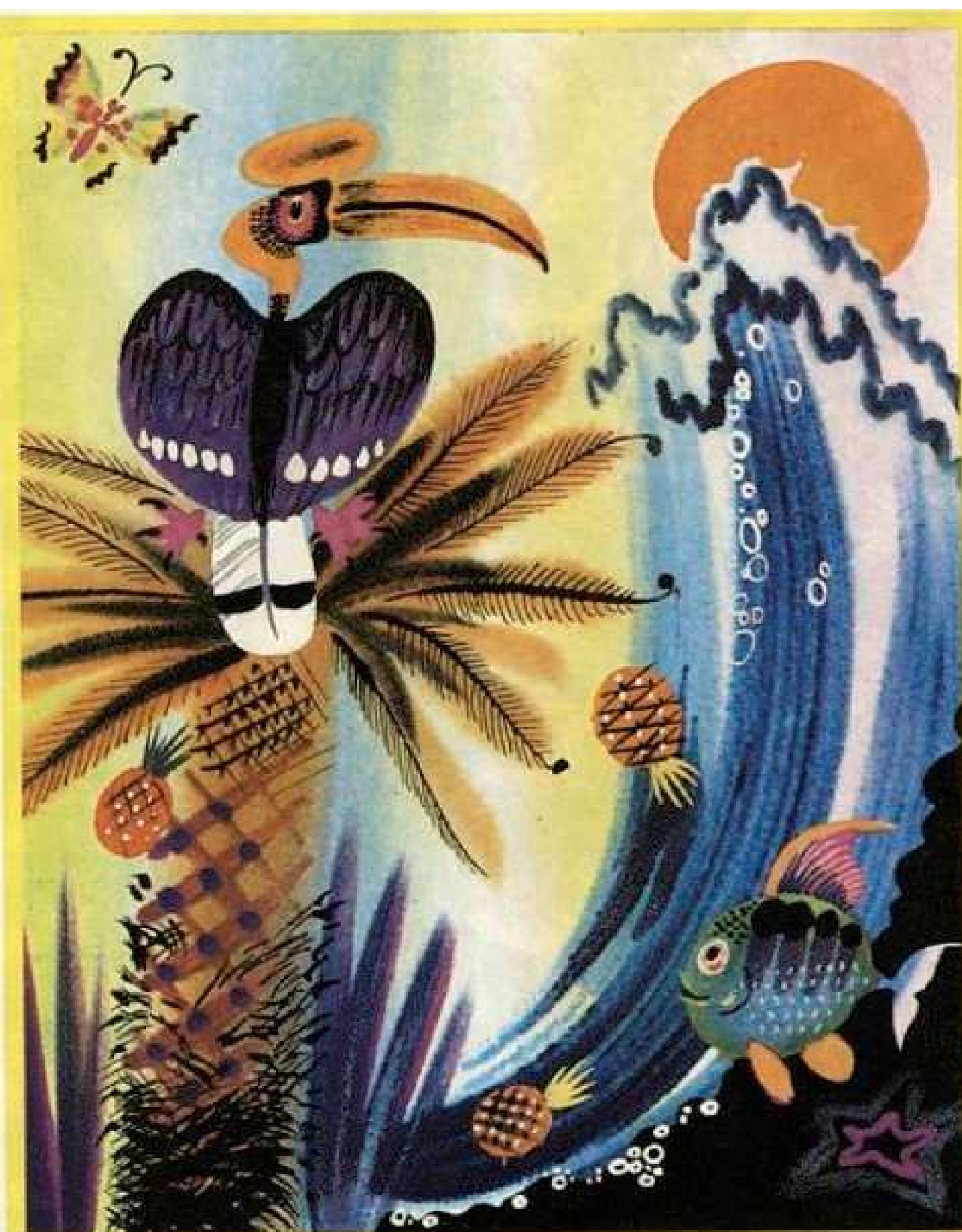

א. קוליסוב

טיפורים
מאיי הדרום

איורים א. אזיישה

במימי האוקיינוס הגדול פזורים איים
קטנים רבים. יש ביניהם איים מדבריים,
חסרי כל חי, על אחרים חיים בני-אדם.
בסירות שלהם הם יוצאים בעוז
למרחקי האוקיינוס, "המים הגדולים".
הם אוהבים לחלום, ומספרים סיפורים.
בסיפוריהם העצים מתהלכים, ציפורים
משוחחות, ילדים לומדים לעשות
מעשים טובים. אנשים טובים נלחמים
כל הזמן עם הכוחות העצומים של
הטבע, שלרוב מתנגד לאדם של
אוקיאניה.
הסיפורים הבאים מבוססים על אגדות
עמי אוקיאניה.

ואחרי שבנה אותו, קרא לילד, הביט הצדה ואמר "תחיה כאן. תגרש את הציפורים בעלי קרן. תסלק את הקסווארי. רק אל תיפול בעיניה של אישתי. היא חמורה מאוד. אל תגע בירקות שבגן. אם אישתי תראה, תקבל ממנה מלקות. ודארו חי בגן לבדו.

ילדי הכפר הלכו פעם לדוג דגים. דארו הלך אחריהם. הילדים ראו אותו ורצו לגרשו.

"לא ניקח איתנו את היתום. אצל כולנו יש אב. ההורים מאכילים אותנו. נותנים לנו לאכול פירות, ירקות ודגים. ואתה, איך תבשל דגים? אין לך אב. אין לך אם. אתה חי לבדך בתוך הגן כמו דחליל. ולדחליל דגים לא נחוצים. חזור לגן. אם אישתו של הדוד שלך תראה שהשארית את הגן בלי דחליל, תכעס מאוד." והם הלכו.

דארו הסתתר מהילדים והתיישב אחרי סלע. הטיל למים את החכה שלו. יושב על אבן ומחכה שהדג ינשוך.

רועש האוקיינוס, המים הגדולים. אל הסלע עולים גלים גבוהים.

גל אחד מכה בסלע ומתיז מים על היתום.

דארו ניגב את פניו הרטובים.

בא גל שני וזורק על הילד אצות ים אפורות.

דארו לא זז ממקומו. רק קסווארי, שרעש המים הפחיד אותו, קפץ מהשיחים וברח.

בא גל שלישי, כיפף את מסרק הקצף הירוק מעל החוף וזרק על החול הרבה דגים גדולים. בלי שציפה לכך, קיבל היתום יבול ים גדול. צלופחים גדולים, ארוכים, מסתובבים על החול כמו נחשים לפני דארו.

"תודה לכם, מים גדולים" אמר הילד.

הוא ראה שילדי הכפר חוזרים בשביל הביתה ורץ אליהם.

"גם אני אתכם!"

הוא השיג אותם והם קראו לו "אל תגש אלינו. אין לך אב! אין אם! מי יתן לך

ירקות כדי לבשל אתם את הדגים?!"

דארו זרק את הדגים לחול והתחיל לבכות.

והילדים לקחו את הדגים שלו ובשמחה רצו לכפר להורים שלהם.

הרעמים לא נשמעו יותר. הגלים שקטו, העננים המאימים נעלמו כבר. אך עדיין ירד גשם של אבנים.

מהשמיים נפלו אבנים גדולות וקטנות. הם נפלו לתוך האוקיינוס.

מאז נשארו איים רבים באוקיינוס. גדולים וקטנים. גם פראים וגם רגילים.

מים חמימים שטפו את החופים. דקלים מפוארים התרוממו לשמיים. סביב

הלגונות המתחממות בשמש התיישבו בני-אדם.

גם ציפורים באו לאיים. הם התרבו במהירות. ציפורים בני קרן, שבליטות גדולות

להן על המקורות אהבו במיוחד את הצמחייה הסבוכה. הם אכלו את היבולים.

הם צעקו בקול רם, רבו, התנהגו כמו בעלי-בתים. ואם פחדו ממישהו, הרי

מהקסווארי הענקים. הציפורים הגדולות האלה לא יודעות לעוף, ולרגליים

שלושה טפרים חזקים עם ציפורניים חדות. לא כדאי ליפול תחת רגלו של

קסווארי.

על אי אחד, אי כה קטן שלא היה לו אפילו שם, חי יתום דארו.

לא היה לו אב ולא אם. רק דוד אחד. הדוד הטוב בנה ליתום צריף בגן שלו.

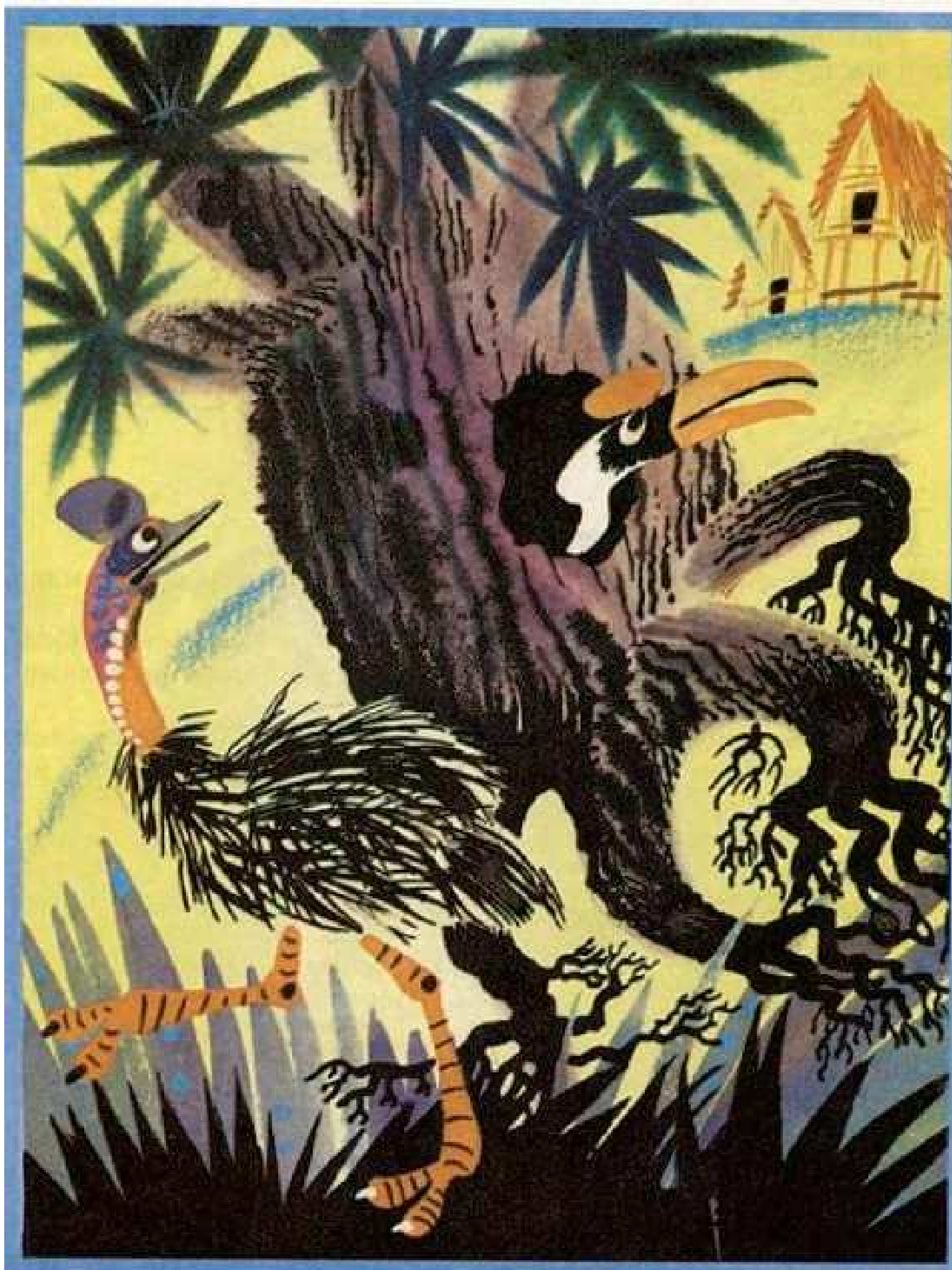
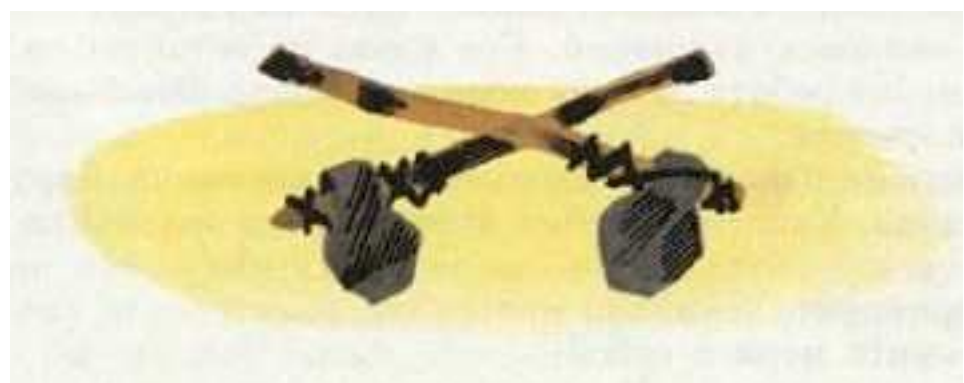

וההורים הוציאו מגינות שלהם טארו, ירקות, בישלו את הדגים עם הירק והכינו ארוחה טעימה.
אבות אכלו. אמהות אכלו. כל הילדים אכלו לשובע והלכו לישון.
דארו יושב על השביל. לבדו, בודד.
הקאסווארי הסתתר בין שיחים. הוא שומע איך גלי המים הגדולים רועשים. אין רוח והמים בכל זאת רועשים. למה מים גדולים לא שוקטים?
כי נעשה עוול. למה פוגעים ביתומים ומעליבים אותם?
רע למי שגורם לעוולות.

הקאסווארי שמע פתאום צעדים כבדים. אדמה רעדה.
"ידעתי" חשב הקאסווארי "הגיעו צרות!"
הוא קפץ על רגליו הארוכות וברח.
דארו הסתובב כששמע צעקת הציפורים. הוא שפשף את עיניו וראה עץ ענקי.
העץ הוציא מהאדמה את שורשיו הגדולים, נפנף בכתר הירוק, הסמיך שלו. הוא נפנף בשורשים כאילו בידיים והלך בשביל.
ישר אל הכפר.
ציפורים בעלי קרן-אף צעקו בענפיו.
והשורשים השמנים נסחבים על האדמה. משאירים תעלות על האדמה ועל האבנים..
העץ הולך. מפזר את פירותיו. מתקדם ומשאיר אחריו שדה ריק. כאילו חרוש.
כאילו סופה עברה עליו.
דארו נבהל. כמעט וברח בבהלה כמו הקאסווארי הזהיר. הוא קפץ על רגליו והבין מיד שצרה גדולה מאיימת על הכפר. העץ הענק ישמיד את הצריפים, יטאטא גנים. יגרום לרעב גדול. ילדים יבכו כי לא יוכלו לקבל אוכל. יבכו אבות ואמהות כי לא יהיה להם במה להאכיל את ילדיהם.
דארו התחיל לרוץ לכפר ולצעוק.

"אנשים! קחו את הגרזני האבן שלכם! כרתו שורשים של העץ הענק הזה! בלי תמיכת השורשים שלו העץ יפול!
יומיים כרתו האנשים את שרשי העץ. ממש נפלו מהמאמץ. כבר לא יכלו להחזיק את הגרזנים בידיהם. אצבעות שלהם התעייפו. והעץ הגיע כמעט עד הכפר. האנשים נפלו לארץ מרוב העייפות. בפחד עצמו את עיניהם. אבל בסוף העץ התחיל לרעוד. הציפורים ברחו מהענפים שלו. העץ התמוטט. כל האי נרעד. המים הגדולים נסוגו מהחוף. ואז נעשה שקט-שקט. אפשר היה לשמוע איך מיללים הכלבים בתוך הצריפים. הדוד של דארו ניגש ליתום.
"תעזוב את הצריף שלך בגן. כנס לצריף שלי."
אישתו של הדוד לא אמרה דבר. ובאמת, מה יכלה לומר. הרי דארו הציל את הכפר. הם יתביישו לפני האנשים אם ישאירו אותו בגן. הגברים התאוששו, מתחו את הגופים העייפים, התחילו להתגאות.
"יפה עשינו את המלאכה, הה-הה!"
דארו התיישב ליד הגזע הנפול. הוא ליטף את הקליפה החמה. לחש.
"כרתו את השורשים שלך, עץ. סלח לי. רצית לנקום אותי. אך אנו לא ניעלב, לא נזיק לבני-אדם. נכון?"

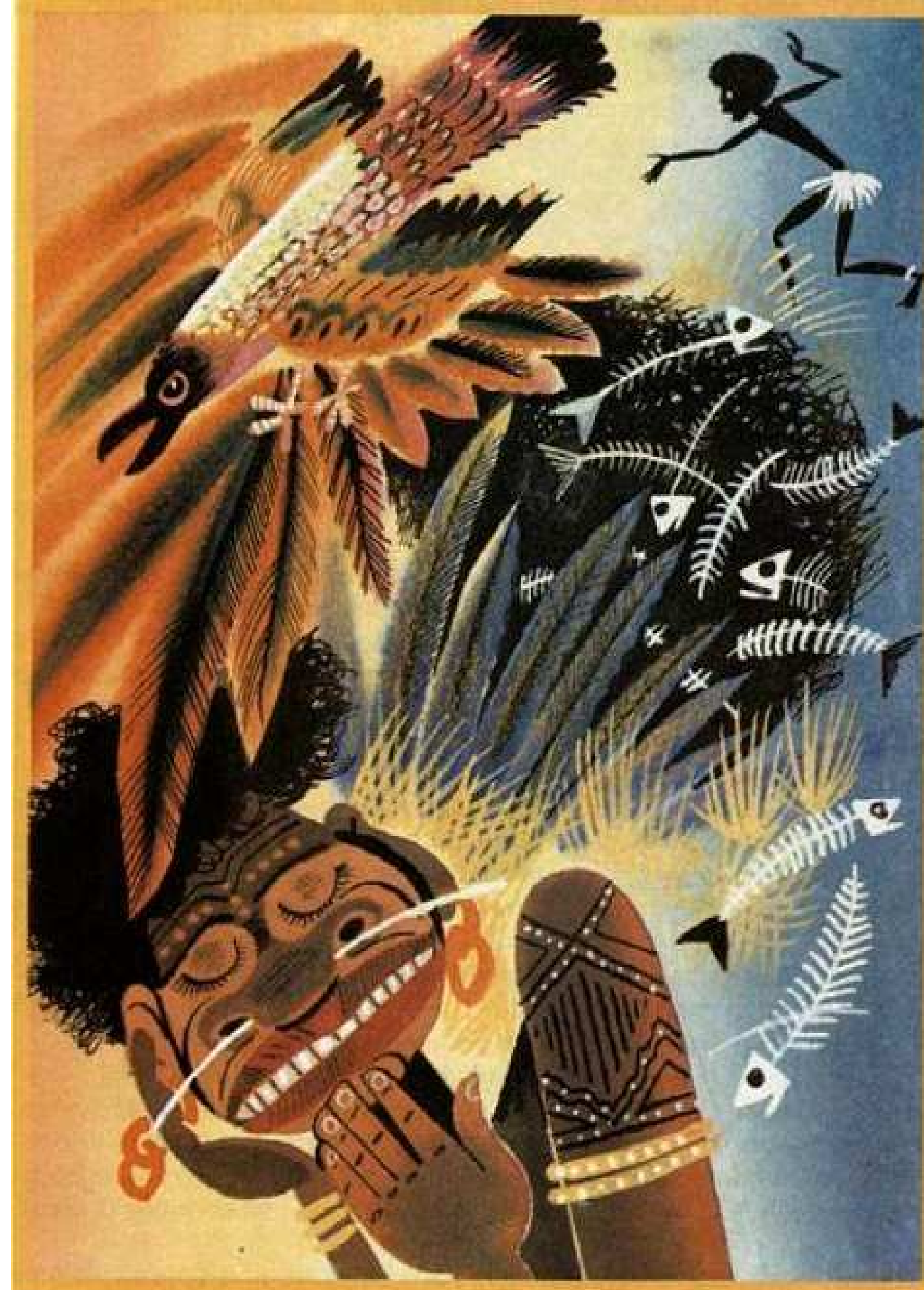

הילדים עצרו והבוגר שביניהם אמר "טוב. בוא איתנו. אך אתה הצעיר ביותר בינינו. ורגליך קצרות. אינך יכול ללכת מהר. ואנו לא נמתין לך. רוצ' אחרינו." והילדים רצו תוך צחוק רם. מהר מאוד הגיעו לאגם. דארו נשאר מאחור. הם יצאו לחוף, הטילו את החכות. ודארו עדיין עבר בחורשה. הם כבר דגו דגים אחדים, ודארו עדיין לא הגיע לאגם. "דארו" הם קראו "איפה אתה. בוא הנה!" ואז מהחורשה יצא אדם. אף אחד מהילדים לא הכיר אותו. הוא בא ואמר "דגתם דגים יפים. גדולים. שמנים. תנו לי אותם. הם מצאו חן בעיני." לקח מהילדים את כל הדגים. אחר כך בנה מדורה. התחיל לטגן את הדגים. הדגים המטוגנים מריחים טוב. האיש מרוצה, משפשף ידיים. תהיה לו ארוחה נהדרת. הסתכל על הילדים ואמר בחומרה: "למה אתם עומדים כאן? רוצו מכאן! לא תקבלו דגים ממני. אוכל את הכל. גם כך לא מספיק לי." הילדים לא התווכחו איתו. רצו חזרה לכפר לבקש עזרה – הנה בא אדם, שבר את החכות, לקח להם את הדגה. המבוגרים שמעו את התלונות. שואלים: "איך קוראים לו?" "לא יודעים" עונים הילדים במקהלה. המבוגרים התחילו לחשוב – איך לחפש אדם אם לא מכירים את שמו? יצעקו "הי, גנב, בוא הנה!" והוא לא יבוא. לא יראה את פניו. כדי שאדם יגיב, צריך לדעת את שמו. "לא נוכל למצוא את השודד שלכם" אמרו המבוגרים לילדים. ובינתיים דארו הגיע לאגם. הגיע. נח. הביט סביב. ראה עצמות דגים, ולא רחוק משם גם חכות שבורות של הילדים. "משום מה הם ברחו" חשב דארו. היה לו ברור שמישהו שבר את החכות שלהם, לקח את הדגים ואכל אותם. מי זה יכול להיות?

איפה שנפלו פירות העץ, הענק הצועד, הופיעו נבטים קטנים. הם התחזקו מהר מאוד ועם הזמן התחילו להתרומם לגובה. להתפשט. חורשה הופיעה על האי. החורשה הייתה נהדרת. גם נתנה צל, גם נתנה פירות לרוב. העצים היו ירוקים, יפים למראה ושקטים. הם לא רצו להתהלך באי, לדרוס יבולים, להרוס צריפים. הם אהבו להתחמם בקרני השמש, להרטיב את עליהם בגשם, ולהרעיש בצמרות ברוח. את דארו הם פגשו תמיד בלחש נעים, אך הם היו נעימים לכולם. כל אחד יכול היה להסתתר בצל שלהם ולהתגונן בפני השרב. ובתוך החורשה נוצר אגם. שם אפשר היה לדוג דגים טעימים להפליא. רק צריך לא להתעצל ולעשות חכה מענף גמיש ולהצטייד בפתיון. לא תישאר בלי דגה. ילדי הכפר אהבו ללכת לאגם. זה היה הבידור הטוב ביותר שלהם. וכך, יום אחד הם הלכו עם החכות שלהם דרך הכפר. ודארו ישב בצריף של הדוד. הוא ראה את הילדים ורצה ללכת איתם. קרא דארו "חכו! אלך איתכם!"

הסתכל דארו תחת שיח אחד, תחת שני, תחת שלישי. חיפש את מי שגירש את הילדים מהאגם.
בסוף מצא אדם שישן תחת שיח. הוא מילא את בטנו בדגים ועכשיו נחר.
דארו ניגש אליו בשקט ושאל בלחש:
"איך קוראים לך?"
"נגגה" ענה האיש תוך שינה, הסתובב לצד שני והמשיך לנחור.
"אנשי הכפר צריכים לדעת את שמו" חשב דארו ורץ חזרה. כל הדרך חזר בלחש על השם "נגגה", כי פחד שישכח אותו.
כשהגיע לכפר סיפר למבוגרים איך קוראים למי ששדד את הילדים. שיבחו אותו על התושיה. הגברים לקחו גרזנים ומקלות במבוק, ויצאו לחורשה. הלכו בין העצים וקראו "נגגה בוא הנה! רוצים לראות אותך."
השודד שמע את הקולות והתעורר. צעק בחוזקה "מה לכם איתי?"
ואז תפסו אותו. הוא התחיל להתגונן. התגונן חזק. שבר את מקלות הבמבוק, פירק את גרזני האבן. פחד מאוד שיתנקמו בו כי לקח דגים לילדים ושבר להם את החכות.
הוא נלחם ונלחם ופתאום הכפריים רואים – מה קורה לשודד? הצוואר שלו מתארך, האף הופך למקור ארוך. על ידיו של האדם צומחות נוצות. הידיים נעשות לכנפיים.
נגגה הניף את הכנפיים בכל כוחו והשתחרר מהאנשי הכפר. עף גבוה מעל הים.
הוא נעשה לשקנאי. כפי שהיה שודד דגים, כך נהיה לשקנאי, ציפור שודדת דגים.
וכך גם נשאר..

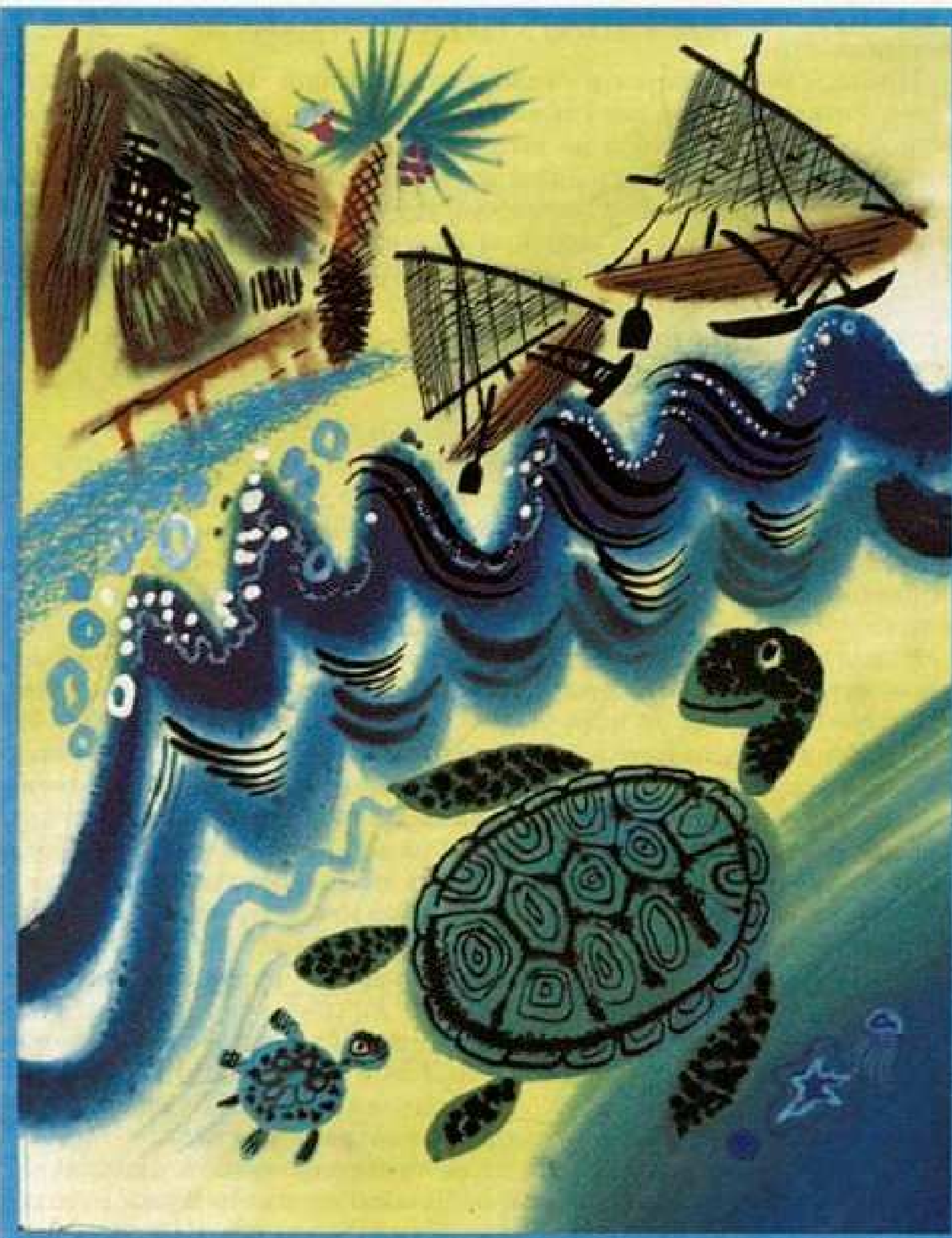
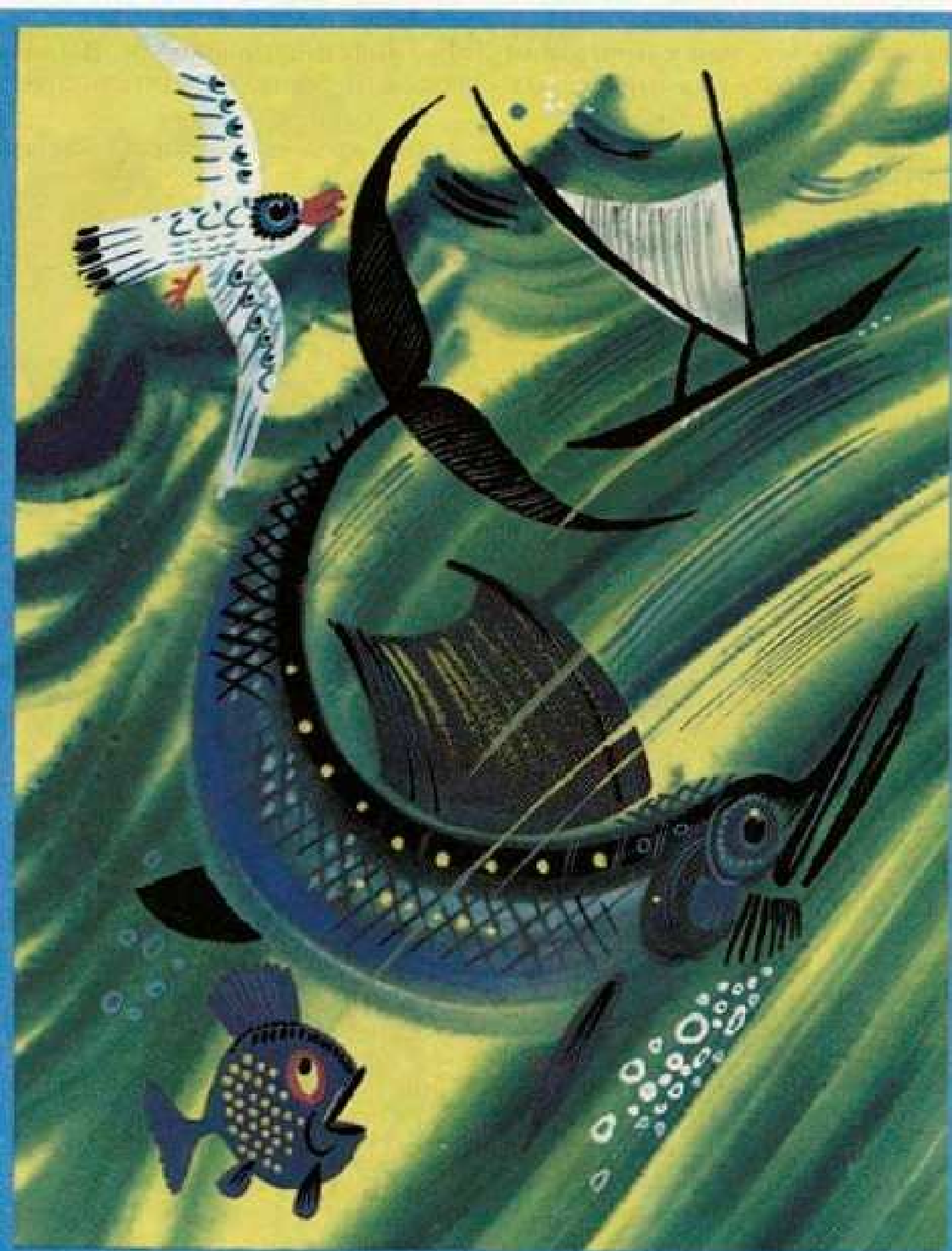

"דארו אינו בטלן. הוא עוזר לנו הרבה. הוא הציל את הכפר מהעץ הצועד. אם נעליב אותו, נתבייש בפני האנשים."
"אז בעצמי אגיד לו" התרגזה האישה הרעה.
היא באה לחוף והתחילה להתבדח מהצעצוע של דארו:
"האם בספינה כזו אפשר לשוט במים הגדולים? שטויות! שום דבר לא יצא לך מזה. אינך מבין דבר בהפלגות רחוקות. הרי אפילו הילדים יודעים איך צריכות להראות סירות, כדי שלא יתהפכו בין גלים. צריך לבנות אותן בשכל. לוקחים חתיכת עץ יבש. מדביקים אליה מכל צד עוד עץ, כדי לשמור על שווי משקל. אחר כך עושים רצפה יציבה ומפרש ממחצלת. האם הסירה שלך היא כזו? בנית משהו שאינך יודע מה זה. ועוד אתה מעז לחלום על מסעות בים! אתה דחליל של גינה!"

ודארו חושב "נכון. אני חולם על שיט במים הגדולים. אך אני לא דחליל הגינה. והסירה שלי לא סתם שונה מאחרות. היא קלה מאוד ומהירה."
אישתו של הדוד הלכה לכפר ושכנעה את הילדים לעשות תחרות סירות צעצוע. היא רצתה להביש את דארו.
ביום המוסכם התאספו בחוף ילדים ומבוגרים. נשמעה תקיעה בקונכייה. זה היה סימן להתחלת התחרות.
הסירות נדחפו על ידי הרוח ושטו לאורך החוף. הילדים, בנים ובנות, רצו אחריהן במים רדודים, עם צעקות שמחה.
בתחילת המשחק סירה של דארו פיגרה אחרי האחרים. אך פתאום הרוח התחילה לנשוב חזק יותר, והסירה שלו מיד יצאה קדימה.
היא נישאה בקלות אל פתח המפרץ. ראשונה הסתתרה אחרי השונית מעיני הילדים המופתעים.
"דארו ניצח! הסירה שלו – ראשונה!" נשמעו קולות רמים.
סירת היתום, כאין צלחת מאורכת עם שקע עמוק באמצע. מקדימה עם אף חד, שחתך את המים ועם מפרש מחוזק ביתדות. ולמרות שהיא עשויה מחתיכת עץ אחת, היא שמרה על שיווי משקל. דארו לא צריך היה להתבייש. אישתו של הדוד כמעט בכתה מרוב כעס. הביטה על דארו ברוגז והלכה הביתה. ובבית התחילה לנזוף בבעלה. הרבה זמן נזפה בו ואחר כך נשכבה לישון על המחצלת. היא שנאה את כל העולם.

הגלים רועשים, עולים על החוף. השקנאים שרעבים תמיד, מרימים את קולם "קרא-קרא, קרא-קרא."
דארו יושב בחוף המים הגדולים. הכין לעצמו אגם קטן, גומה, מילא אותה במים ובתוכה שם סרטנים זריזים קטנים. מצא אבן ושם אותה פנימה, ולידה גם קונכייה שקוראים לה ארמון הים. ארמוני הים נוהגים להדבק לסלעים תת-מימיים. הוא רוצה שארמון ים כזה יהיה גם אצלו באגם קטן שלו.
דארו לא אוהב לשחק עם גורי כלבים או לרוץ אחרי פרפרים. מעל הכל הוא אוהב לשבת על החוף ולחלום. מחתיכת עץ הכין לעצמו סירה קטנה. הוא מאמין שבסירה כזו, רק גדולה יותר, הוא יפליג פעם לאן שהוא במים הגדולים. אישתו של הדוד אינה מרוצה. היא רוצה שדארו יעבוד מבוקר עד ערב בגינה. והוא עובד רק מחצית היום ואחר כך רץ לחוף ומשחק בסירה שלו.
היא אמרה לבעלה "שבור את הסירה. שדארו יעסוק בעבודה ממשית."
הדוד נאנח ואמר:

הגברים של הכפר הסתכלו על משחקי הילדים. ואחר כך התחילו לבנות סירות מבול עץ אחד, כך כמו דארו, בעל החלומות. הם כרתו את הבולים בחורשה. היה שם מספיק עצים לכך. וכך התחילו על האי לדוג תחת מפרשים על סירות מהירות. "בחור פיקח דארו זה. יש ממנו תועלת" התחילו לומר הכפריים.

מי שיודע לעבוד והוא גם חרוץ, לא קשה לו לבנות סירה. הוא יירק בידיים, יעיף את הגרזן פעם, פעמיים ויכרות עץ. יבנה מדורה, יבעיר אש, יתחיל לשרוף את פנים בול העץ. ומה עוד נשאר? רק לחצוב קצת ולתת לסירה צורה. להעמיד תורן ולומר לאישה שתקלע מחצלת למפרש. כך עשה הדוד של היתום. אישתו של הדוד התעקשה. "לא אקלע מפרש. הנער הזה ממציא משהו, ואני צריכה לעבוד. שהוא בעצמו יקלע את המפרש. דארו לא סירב לעשות את העבודה. בלי מילים התחיל לעבוד. והנה הסירה כבר מוכנה. קלה, זריזה, מהירה. לא שוחה אלא רצה על פני המים, רודפת אחרי הגלים. הדוד מרוצה מאוד. הסירה טובה יצאה לו, לא גרועה משל האחרים. עכשיו הוא יכול להפליג עמוק למרחקי האוקיינוס וגם לחזור מהר הביתה. כולם בכפר משבחים את דארו. רק אישתו של הדוד כועסת. היא חושבת "צריך למצוא אדם שיספר על דארו דברים רעים. כזה יהיה לי טוב לשמוע." היא הלכה לשכן, איש עצלן. היא תשכנע אותו. הוא ינזוף בממציא, בבעל החלומות, כמה שהיא רק תרצה.

לאיש חרוץ עבודה בוערת בידיים. לעצלן כל עבדה היא מטרד. אפילו להניף גרזן, לחטוב עץ. ועשן של המדורה צורב בעיניים. וגם החורשה רחוקה מהחוף. כדי להוריד סירה למים מזיעים בלי סוף.

האישה אמרה לשכן העצל "אתה אדם חכם. כולם בונים סירות ואתה נשאר בבית. למה לך לטרוח. שהטיפשים ינהגו לפי עצתו של בעל החלומות דארו." הוא שומע את השבחים ומאשר "כן, אני חכם. את צודקת."

"אז לך ואמור מילה חכמה לכפריים. ספר על דארו. מקומו בגינה שלי ולא בצריף של הדוד."

"אלך. אגיד" אומר העצלן "לכי לך, אל תדאגי. אעשה את הכל כפי שאמרת." האישה הרעה הלכה אבל העצלן לא זז ממקומו. לא היה לו חשק לקום מהמחצלת. היה נעים לשכב ולא לעשות דבר. עצלנות תמיד מצאה חן בעיניו. הוא רצה רק לאכול ולישון. לא הלך לשום מקום. נרדם שוב ובחלום רק מצמצם בשפתיו.

לאישתו נמאס לראות אותו כך. התחילה לנזוף בו.

"אתה יחידי בכפר שאין לו סירה. אינך דואג למשפחתך. האם אתה גרוע מהאחרים?"

הוא התחיל להתבייש.

"לא" אמר "לא גרוע. אני טוב יותר. מחר אלך לחורשה."

למחרת שאל גרזן אצל הדוד של דארו. הביט על הגרזן נאנח ואמר:

"הנה יש לי כבר הכלי. כלומר מחר אצא לעבודה."

התרגזה עליו האישה. "שוב מחר? אינך רוצה לעשות דבר? אפילו לחפור שורשי טרו מהאדמה." לא הצליחה לשכנע אותו לצאת לגינה. אבל טרו הוא תמיד מוכן לאכול. רק שתספיק לו לבשל ולטגן.

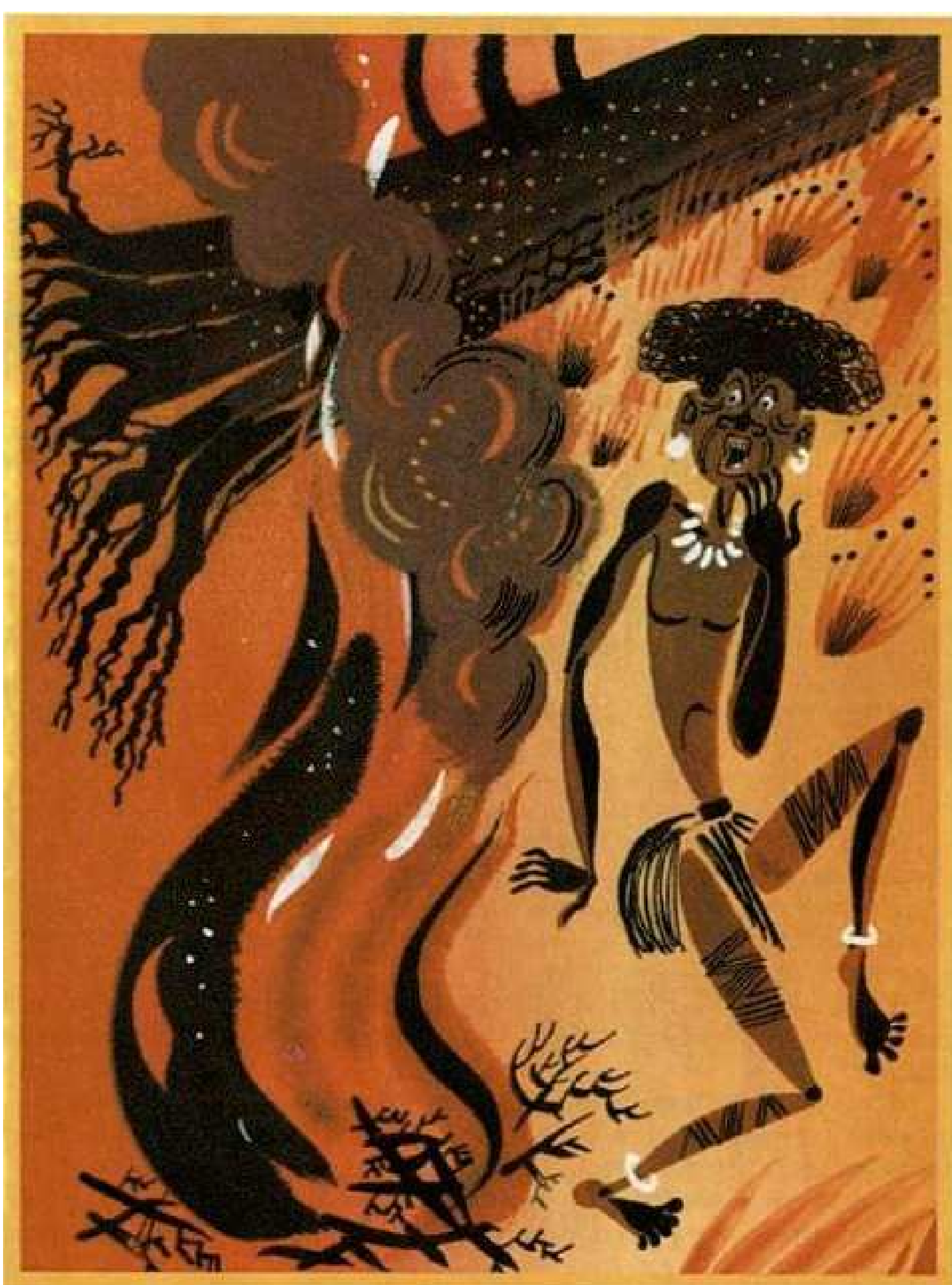
היא גירשה את בעלה העצלן מהצריף.

לאן יכול היה ללכת? הלך לחורשה.

שם ניגש לעבודה. הך-הך בגרזן. חתך קצת בעץ, דחף את העץ בגבו, אך שום דבר לא קרה. העץ לא נפל.

נמאס לו לאמץ את גבו. הלך לשכב תחת שיח.

באה רוח מכוון המים הגדולים. היא דחפה את העץ שנחטב בחלקו. העץ נפל ברעש גדול. כמעט והרג את העצלן.

האיש קפץ על רגליו. התחיל להבעיר מדורה. מיהר, נשף על האודים. יצא עשן רב אך האש לא התחילה לבעור. הרבה עשן יצא. דמעות זלגו מעיני הלא-יוצלח. הוא ירק על המדורה. נשכב לישון בצל. אולי יצליח לחלום על משהו נעים, דג מטוגן, קערת טרו מבושל או סירה מוכנה.

הרוח מהמים הגדולים הבעירו את האש במדורה. האודים האדימו באש. אוורך! מים גדולים לא אוהבים עצלנים!

העצים התלקחו והאש חיממה את העצלן הישן. נעשה לו חם, נעים, והוא חיך תוך שינה. ופתאום קפץ על רגליו! אש בוערת. מזכירה לו שצריך לעבוד. התחיל לשרוף את פנים בול העץ. אך זו עבודה משעממת! ראש התחיל לכאוב לו. חשב "אבנה סירה, ואחר כך אצטרך לסחוב אותה עד החוף. והיא תאבד שם!"

ואז זרק את הסירה הלא-גמורה לתוך האגם. שהיא תשוט שם. כשיבוא לו חשק הוא יחזור, יוציא אותה ויגמור לעבד.

העצלן חזר הביתה.

המים הגדולים רועשים בגלים. הם דופקים בחוף כל פעם חזק יותר.

העצלן חזר מהחורשה. והסירה, גולמית, לא גמורה, התהפכה ושקעה לקרקעית האגם.

למחרת אמרה אישתו לעצלן:

"מדוע אתה שוכב על המחצלת ונוחר? אינך מתכוון לגמור את הסירה?"

"אני אוהב את המחצלת" הוא עונה "היא רכה כזו."

"לא אתה עשית אותה" אומרת האישה "זו אני קילפתי את הקליפת העצים, השרייתי אותה במים, עשיתי פסים וקלעתי מחצלת. אתה רק שוכב ומביט על התקרה. אז עכשיו לך לחורשה! תגמור לבנות סירה."

היא גירשה את העצלן מהצריף.

הלך, עומד ומה רואה?

השמש כבר גבוה. אין עננים בשמיים. הרוח לא נושבת. רק המים הגדולים רועשים, דופקים בחוף בגלים גבוהים. רסיסי קצף נופלים על החול הרטוב.

"כמה כועסים היום המים הגדולים!" חשב העצלן "משהו עלול לקרות כאן. מוטב שאלך מהר לעבוד."

הוא הלך לאגם. בא ומביט – מה זה?

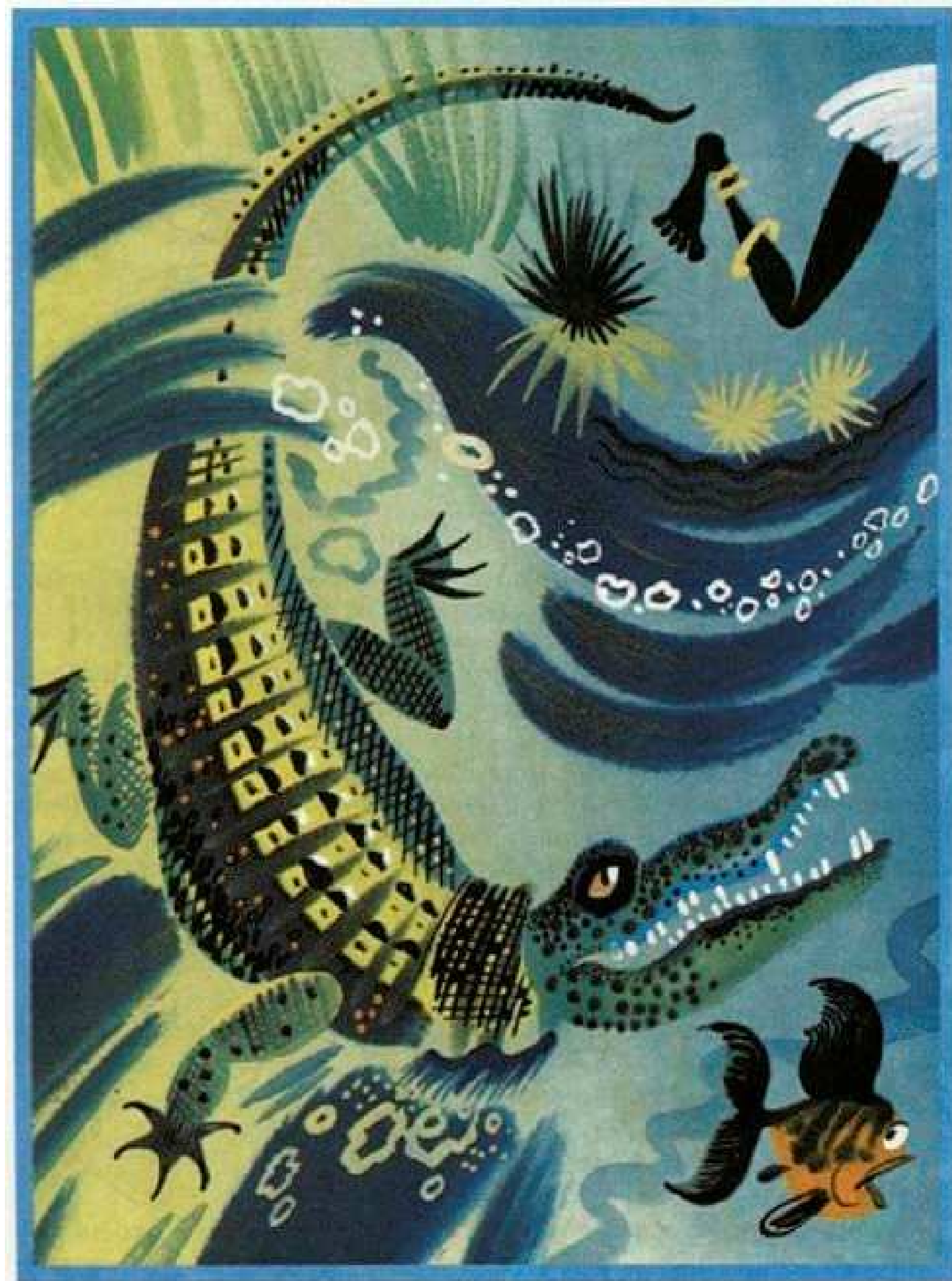
הסירה שלו מתרוממת מקרקעית האגם. וקורה לה משהו מוזר. קצה קדמי מפוצל, הפך ללוע רחב עם שיניים חדות. הקצה האחורי של הסירה הפך לזנב ארוך. ושם איפה שעדיין לא הוריד את הענפים מהגזע, צמחו רגליים שמנות. הסירה שכבה בקרקעית האגם והפכה לתנין. ולתנין הזה התחשק לאכול בן-אדם לארוחת בוקר. הלא-יוצלח התחיל לברוח. התנין אחריו. הוא כבר כמעט משיג את האיש. השיניים החדות מתקרבות לרגלי ארוחת הבוקר כל רגע יותר ויותר. התנין קפץ קדימה. שקשק בשיניים החדות. אך העצלן אזר את כל כוחותיו, רץ קדימה ומהר הגיע לכפר. התנין נשאר ללא ארוחה. הוא רק הפחיד מאוד את האיש העצלן. "כמעט ונפלתי ללוע המפלצת!" קרא האיש בכפר. ואחר כך התחיל לבכות. "מה קרה לך?" שאלו.

"אני בוכה משמחה" ענה העצלן "שמח עד דמעות. רגליי הצילו אותי." התאספו כל אנשי הכפר כדי לשמוע על המפלצת באגם. גם הדוד של דארו הגיע עם אישתו, כששמעו את צעקות של העצלן. אישתו של הדוד התחילה להסביר:

"זה באשמתו של דארו. הסירות שלו הופכות באגם לתנינים. צריך לגרש את דארו מהכפר."

אבל איש לא הקשיב לה. לא סתם רעשו הגלים של המים הגדולים. זה בגלל העצלן. מי אוהב את אלה שלא עובדים? אף אחד! גם לא המים הגדולים. "לא אתעצל עכשיו לעבוד" אמר האיש העצלן "לא אהיה יותר עצלן. תאמינו לי!" אבל למרות שהעצלן בא על שכלו, התנינים נשארו באגם. וכי לאן היה להם ללכת? סביב רק האוקיינוס – המים הגדולים.

כשהם שוכבים על גדות האגם, הם מאוד דומים לגדמי עצים ישנים. רק לא ניתן להדליק אותם. ומוטב לא להתקרב אליהם.

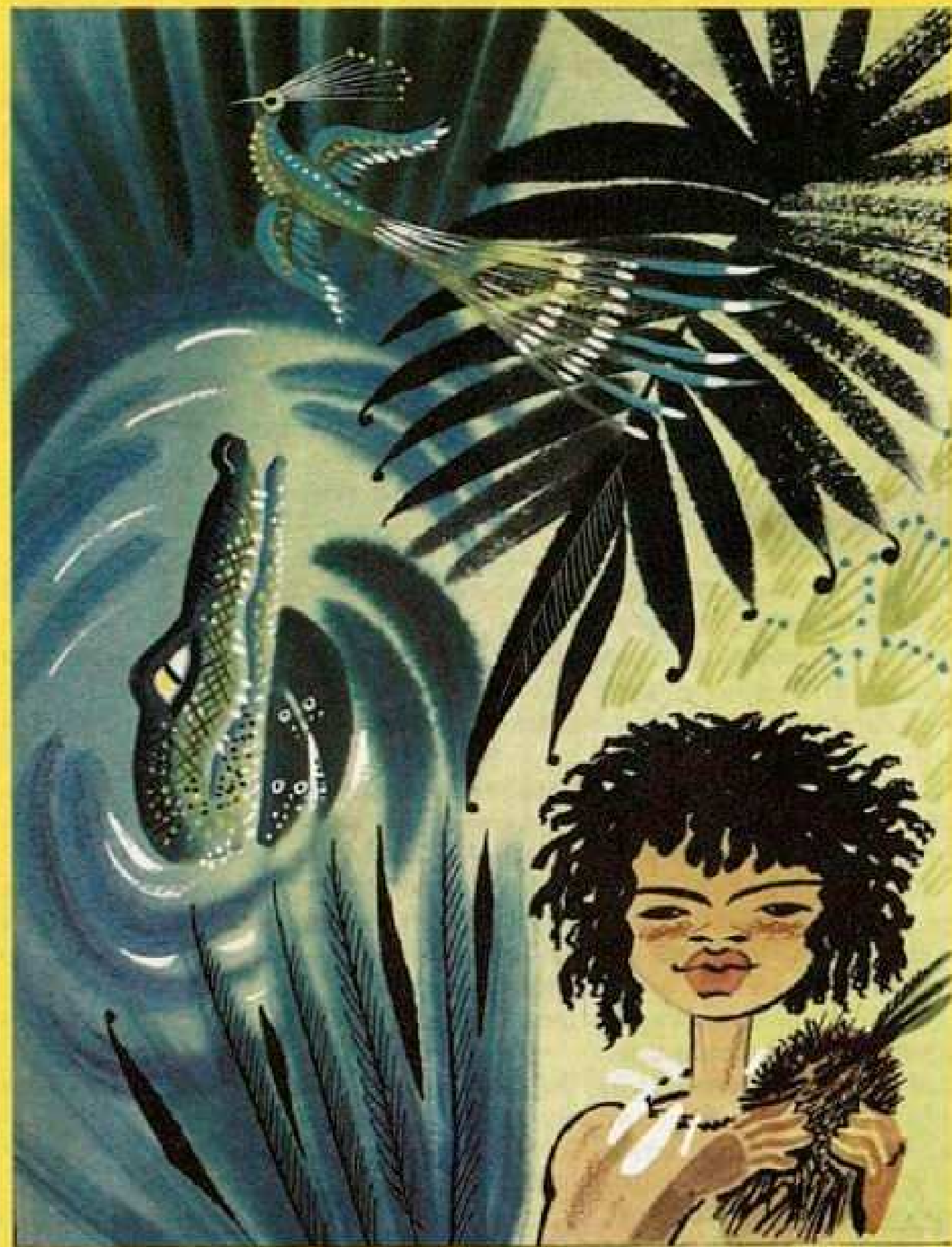

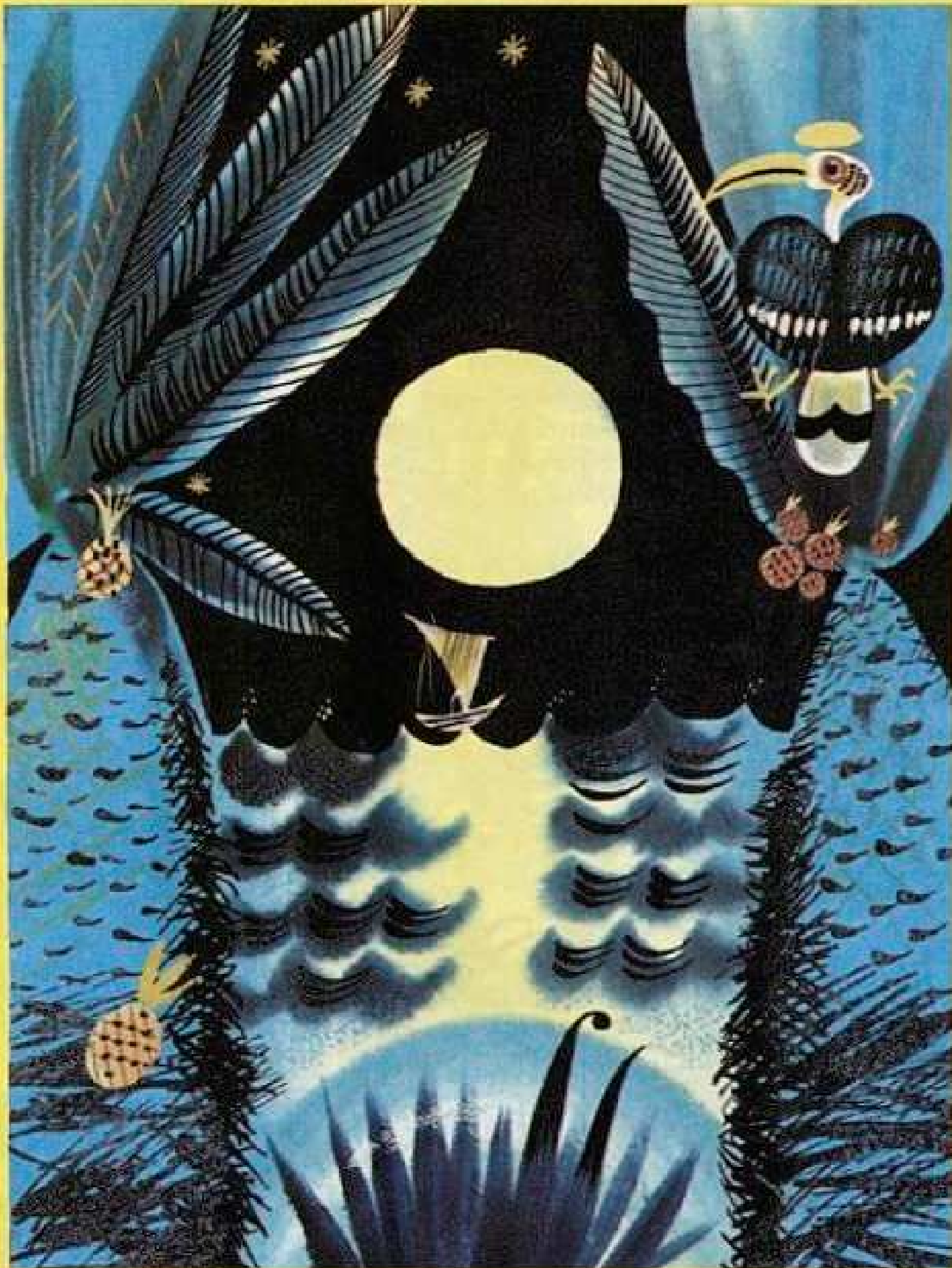

אבל איש לא מעז לעלות על הדקלים הגדולים. אין עליהם ענפים מהקרקע ועד צמרת. רק שם, למעלה נראים מטאטאים של עלים ירוקים. אגוזי קוקוס מוסתרים בין העלים בצמרת העץ. יפה שומר הדקל על פירותיו. אבל אולי דארו יצליח להשיג אגוזים? הוא החליט לדבר עם הדקל הזקן. בא אליו לחוף ואמר: "הו-קוקוס-שמשתחווה-למים-גדולים! תאכיל אותי, כדי שלא אצטרך ללכת לחורשה ולמות שם בין שיני תנין." הדקל שותק. לא עונה דבר למבקש. אולי אינו שומע את האדם. בכל כוחו התחיל דארו לצעוק וקולו הגיע עד צמרת הדקל "הו, דקל קוקוס! אל תשאיר אותי בצרה. אהיה לך בן נאמן! אטפל בך עד סוף ימיי!" אגוז אחד נפל על החול. דארו שבר את הקליפה. שתה את המיץ המתוק והשקיט את צמאוונו. אכל את התוכן הטעים והשקיט את רעבונו. ציפור גן-עדן שישבה בצמרת הדקל קראה לו: "אם תוכל לעלות לצמרת העץ ולקטוף אגוזים ללא עזרה כלשהי, אקרא לך 'אדם-שיכול-להשיג-את-המטרה-שלו!'" דארו חשב על דבריה של ציפור גן העדן. באגוז אחד לא ניתן להאכיל כפר שלם. אם דארו יוכל לעלות על הדקל ולקטוף אגוזים, יוכל גם ללמד אחרים לטפס על העצים הגבוהים שאין להם ענפים. הוא זרק הצדה את קליפות האגוז. באומץ ניגש לגזע הדקל. הגזע הוא ישר כמו קרנה של השמש. גבוה כמעט ועד כיפת השמיים. דארו הביט למעלה וראשו הסתחרר, חושך נעשה לו בעיניים והוא ירד לברכיים. ציפור גן העדן ירדה מצמרת הדקל תוך נפנוף הכנפיים הצבעוניות שלה. שאלה בעצב "את מי אני רואה? אדם-שיכול?"

קשה לחיות כאשר תנינים נמצאים בסביבה. העצלן גרם לאסון. אי-אפשר ללכת כעת לאגם כי שם ממתינים מפלצות איומות. אנשים הפסיקו ללכת לאגם. ילדים כבר לא מגיעים לשם. ההורים לא נותנים להם להתרחק מהבית. בינתיים דארו גדל. הוא נעשה חזק וזריז. הילדים מכבדים אותו עכשיו. "אולי תמצא עצה כלשהי, דארו" אומרים כולם "תמיד יש לך רעיונות טובים." ומה הוא יכול לעשות? אנשי האי בצרה. גם קודם חייהם לא היו קלים. במאמץ רב דארו להחזיק מעמד בחיים קשים. ועכשיו נעשה עוד יותר קשה. אולי לעבור לאי אחר? דארו רוצה לעזור לאנשים. אך מה לעשות? איך להשיב זמנים טובים. הרי אף אחד לא יתמודד עם התנינים. ואין ביכולתו של דארו לגרש אותם. והוא חשב "האם זה הכרח לגרש את התנינים? אולי נשאיר אותם באגם. נכון. באגם אפשר לדוג דגים רבים. והם גם טעימים מאוד. אבל אפשר אולי להתקיים בלעדיהם. לא חייבים למות מרעב. הנה, על החוף גדלים דקלים רבים. טוב היה אילו הם יכלו להתחלק ביבול שלהם עם בני-אדם. על הדקלים נראים אגוזי קוקוס רבים. חבל רק שקשה להגיע אליהם."

וענתה לעצמה:
"לא, אני רואה אדם-שלא-יכול! למה לדבר. אינני רוצה לראותך. שלום לך, אדם
חלש!"
דארו קפץ על רגליו.
"לא, לא! אינני כזה! תכף תראי אדם-שיכול-להשיג-את-מטרתו! יכול!"
הוא השעין את רגליו על גזע הדקל, עטף את הגזע בידיו, שם את ראשו אחורה
והתחיל לטפס למעלה.
כן-כן! הוא עלה למעלה באומץ כזה כאילו הלך על האדמה. העמיד בכוח את
כפות רגליו על הגזע. החליף יד אחרי יד והחזיק את עצמו. לא קל היה הדבר.
צריך להיות זריז מאוד וחזק כדי לא ליפול. אך הוא הגיע לצמרת העץ והתחיל
לזרוק אגוזים לחול.
ציפור גן העדן הניפה את כנפיה ועפה לכפר.
הדוד של דארו ואישתו ראו את הציפור היפה. הם רצו לתפוס אותה אך היא
נמלטה מידיהם ועפה חזרה. משכה אותם אחריה.
כשהם הגיעו למקום בו גדלו הדקלים הגבוהים, ראו את דארו הזריז על העץ,
ותחת העץ הרבה אגוזי קוקוס בשלים.
הדוד שיבח אות דארו. "אתה בחור אמיץ! לא פשוט לקטוף אגוזי קוקוס. לא היה
עד עכשיו איש שהעז לעלות על הדקל הגבוה. ואתה העזת. נעשית גבר של
ממש. עכשיו תאכיל את הכפר כולו."
והאישה התחילה לצעוק "האגוזים הם שלי! לא אתן אותם לאיש! לא אתחלק עם
אף אחד! דארו חי בצריף שלי ולכן האגוזים הם שלי!"
דארו ירד מהדקל ואמר לדוד:
"זאת שמחה של כולנו. לכו לכפר. שהגברים והנשים יתחילו להכין מסיבה."
הדוד הלך.
אמר דארו לאישה הרעה:
"האגוזים לא שייכים לך. כולם יוכלו לאכול אותם. כולם. כמה שרק ירצו. ואני לא
אחיה עוד בצריף שלך!"
התקיימה מסיבה שמחה. הכפריים למדו איך אפשר לטפס על גזעי הדקלים.
וכך למדו האנשים להשיג להם מזון, לקטוף אגוזי קוקוס מהעצים הגבוהים.

דארו נעשה לגבר. הוא היה לאיש שיכול להוכיח את גבריותו ולהשיג את מטרתו.
הוא נעשה הראשון בין הגברים בכוח וזריזות. לא נמצא שווה לו בתבונה ודמיון.
במקום המכובד ביותר, באמצע הכפר, בנו לו צריף.

"צעיר אבל אהוב המנהיג שלנו!
אהוב המנהיג! הידד!"

כך שרו גברים ונשים של הכפר כשהביאו לצריף של דארו את הנערה נוקוטי.
מקושטת בפרחים ויפה ביותר.
נוקוטי מאושרת. היא אוהבת את דארו.
עד מאוחר בלילה תקעו בקונניות. כל הכוכבים בשמיים יכלו לראות איך רקדו הצעירים. יכלו לשמוע את שירי החתונה.
הזקנים לא רקדו הרבה. הם הסתפקו באכילת הדגים הצלויים, חלב מאגוזי קוקוס והם מחאו כף בקצב השירים.
בא הלילה. השירים נדמו. השתתקו הקונניות. הכפר שקע בתרדמה.
המנהיג הצעיר אמר לאישתו נוקוטי:
"בואי איתי לחוף."

הם הגיעו לסלע, למקום שבו המים הגדולים נתנו לדארו דגים במתנה.
על המים נראה שביל של אור הירח. הוא האיר ונמשך למרחק.
אמר דארו "איש לא יודע לאן מוביל שביל הירח הזה. איפה הוא נגמר. אני רוצה
לשוט בשביל הזה לאיים מרוחקים."
"לשם מה?" שאלה נוקוטי.

"שם מקומות בהם בני-אדם עוד לא מכירים אש, או ריח ירקות מבושלים וטעם
אגוזי קוקוס. עד עכשיו עזרתי, כמה שיכולתי, לכפר שלי. אך באוקיינוס עוד איים
רבים. חיים שם אנשים הזקוקים לעזרה. צריך לשוט אליהם. יהיה לנו קשה,
בודדים, בסירה קטנה, בין הגלים הגבוהים שעולים במים הגדולים. לא תפחדי?"
בשתיקה שמעה האישה היפהפה את דברי בעלה. אחרי רגע של מחשבה
אספה את מתנות נשף החתונה ושמה אותם בסירה.
למחרת לא היה כבר אף אחד בצריף החדש. רק זרי פרחים נשארו מונחים על
המחצלת. רוח מלוחה מהאוקיינוס הניעה את הפרחים הנבולים...
את שביל הירח יכול לראות כל אחד בחייו. וכל אחד יכול להחליט האם ללכת
בשביל הזה, המוביל למרחקים לא מוכרים, או להישאר בבית.

